

Un plantejament obsolet sobre què és el pecat

Dm, 15/01/2019 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

El cristià normal, si vol viure veritablement la consciència de ser pecador, no té més remei que deixar de banda una part destacable de la doctrina oficial catòlica sobre el pecat. És trist, però és així.

Anem al primer dels exemples que posava a l'article de la setmana passada, el de la participació a la missa dominical. El Catecisme de l'Església Catòlica, que és la més recent recopilació de la doctrina oficial de l'Església i que va ser publicat l'any 1992, o sigui, fa poc més de vint-i-cinc anys, diu en el seu número 2181: "Els fidels cristians tenen l'obligació de participar a l'Eucaristia els dies de precepte, excepte que n'estiguin excusats per una raó greu (per exemple, una malaltia, la cura dels nadons) o els n'hagi dispensat el pastor propi. Els qui deliberadament no compleixen aquesta obligació cometem un pecat greu".

Jo crec, certament, que la participació en la missa del diumenge ha de ser un punt de referència important en la vida del cristià, i és un senyal igualment important de la pertinença a la comunitat dels creients. Però no crec que formular-ho en aquests termes normatius sigui cap bon estímulo per afavorir aquesta participació. En primer lloc perquè els qui -com és el meu cas- miren d'anar a missa cada diumenge, es troben de tant en tant en situacions en què, sense que es puguin considerar "raons greus", resulta desavinent anar-hi i no hi van. I difícilment, fent servir el seu bon seny cristià, consideraran que hagin comès un pecat greu per no haver-hi anat. I en segon lloc, i més important encara, perquè són molts els cristians que, tot i ser convençuts seguidors de Jesucrist i viure fins i tot aquesta fe amb diverses formes comunitàries, se senten poc o gens motivats per participar a la missa dominical per causes variades i que aquí no ens aturarem a analitzar. I realment, no sembla gaire raonable atribuir a aquests cristians la reiterada comissió d'un pecat greu un diumenge rere l'altre. Cal treballar per motivar aquests cristians, però fer-ho per la via de considerar-los en pecat no sembla una idea gens afortunada.

I anem al segon dels exemples, el de les relacions sexuals amb la pròpia parella sense estar casats. Diu el Catecisme en el número 2353: "La fornicació és la unió carnal fora del matrimoni entre un home i una dona lliures. És greument contrària a la dignitat de les persones i a la sexualitat humana naturalment ordenada al bé dels esposos i a la generació i l'educació dels fills. A més, és un escàndol greu quan s'hi dona la corrupció de joves".

Costa d'entendre quina visió de la realitat humana devien tenir els redactors d'aquest text, i quina visió devien tenir també del que Jesús va ensenyar a l'Evangeli. Aquí s'inclouen, en un mateix paràgraf i com si estiguessin al mateix nivell, realitats tan allunyades entre elles com seria un clau ràpid a la sortida d'una discoteca, les aproximacions sexuals d'una parella que comença a sortir junta, i la vida sexual estable d'una parella que viuen junts però que no s'han casat. Costa molt d'entendre que, per exemple en el darrer cas, algú amb un mínim coneixement de la realitat pugui pensar que aquesta parella està en situació de pecat greu continu. I encara desconcerta més veure com s'afegeix al final, amb una brevíssima frase, la referència a la corrupció de menors, que es considera en el mateix nivell que el que s'ha dit abans, només amb l'afegit, que no queda clar

què vol dir exactament, que en aquest cas hi ha també “escàndol greu”.

Jo, honestament, a hores d'ara no crec que es pugui considerar pecat cap relació sexual lliure, del tipus que sigui, entre persones no compromeses amb una altra relació de parella. Serà pecat si la relació sexual no és mútuament respectuosa, o si amb aquesta relació un dels dos fa mal a l'altre o se'l fan mútuament tots dos, o si esdevé addictiva i deshumanitzadora. I certament, en la relació sexual, que és una experiència molt potent, aquests perills hi són presents i no s'han de frivolitjar. La vida sexual, com tota realitat humana, s'ha d'aprendre i s'ha d'educar. Però no em sembla que hi ajudi gens el plantejament radicalment negatiu del qual parteix, clarament, la doctrina catòlica.

A mi aquests dos casos concrets em semblen molt il·lustratius del que deia al començament: que el cristià normal, si vol viure veritablement la consciència de ser pecador, no té més remei que deixar de banda una part destacable de la doctrina oficial catòlica sobre el pecat. I això, certament, és molt trist i lamentable.

La setmana que ve mirarem de reflexionar sobre què significa i com podem viure la consciència de ser pecadors.